

TUDI TO SEM

KDO: mag. Alojz Likar
DELOVNO MESTO: ravnatelj

Študiral ste geografijo in zgodovino ter svoje znanje prenašali na mlajše rodove. Kaj je vplivalo na Vašo odločitev o izbiri študija?

Lahko naštejemo kar nekaj vidikov, ki so vplivali na mojo odločitev o izbiri študija.

Izpred mojega doma na Gori je ob lepem vremenu čudovit razgled tja do Benetk, po Furlaniji, Istri. Kot otroka me je zanimalo in burilo domišljijo, kaj je tam, kako ljudje živijo, kaj delajo.

Zelo rad sem tudi bral, zlasti zgodovinske in pustolovske romane, povesti in potopisne zgodbe, kar mi je širilo do tedaj le vidna obzorja.

Ob večerih, zlasti v zimskem času, so prihajali na obisk sosedje, ki so pripovedovali o šegah in navadah, o lepih časih, pa tudi o prvi in drugi svetovni vojni, ki sta pustili velik pečat tudi na Gori. Pripovedi so vedno začinili z dobro mero optimizma, ko je šlo za življenje in preživetje.

Šola na Otlci mi je potrdila marsikatera predhodna vedenja in znanja ter mi dala mnogo novih. Na Otlci je bila tedaj nepopolna osnovna šola, brez tujega jezika, ki je bil pogoj za šolanje na gimnaziji, zato sem šolanje od petega razreda dalje nadaljeval v Novi Gorici. Bival sem v dijaškem domu. Ob koncu osmega razreda sem se že odločil za študij geografije in zgodovine, kar je tudi zasluga tedanjih profesorjev.

Na svoji poklicni poti ste odigrali vloge učitelja, razrednika in ravnatelja. Katera od teh treh vlog se Vam je zdelo najzahtevnejša?

Vsaka od teh vlog je bila zanimiva, pestra in zahtevna.

Danes, 1. 9. 2014, ko pišem ta prispevek, je štirideset let, odkar sem prišel na našo šolo. Vmes je bilo še enoletno služenje vojaškega roka.

V začetku mojega poučevanja sem dijakom poskušal dati čim več akademskega znanja. Kmalu sem ugotovil, da je potrebno to znanje osmisliti in približati dijakom. Danes temu rečemo profesionalni razvoj učitelja. Ni bilo lahko. Morebiti prav iz tega izhaja izrek, da učiteljevo delo ni lahko, je pa lepo. Tudi sam sem doživljal to lepoto in bil ponosen na odzivnost in znanje svojih dijakov v razredu, na maturi, pri projektih Gibanje znanost mladini.

Zame je delo razrednika še vedno najpomembnejše na šoli, saj od vsega začetka vodi in usmerja dijake ter jim svetuje. Mnogokrat prevzame vlogo odvetnika v zbornici. Ima neposreden stik z dijaki, starši in ostalimi učitelji, zato je pomembno, da zna koordinirati te odnose.

Že prvo leto poučevanja sem postal razrednik. Od svojih dijakov sem se mnogo naučil in spremljal njihov razvoj od prvošolcev do zrelih maturantov. Bilo je mnogo lepih in veselih trenutkov, pa tudi bridkih izkušenj. Vedno se veselim srečanj z njimi na obletnicah mature.

Ravnatelj je odgovoren za vsakega posameznika in za šolo kot celoto. Delo je tako pestro, da ga je potrebno voditi k zastavljenim ciljem z veliko mero diplomacije in politične spretnosti, s pogumom in vztrajnostjo.

Kot ravnatelj ste se gotovo kdaj znašli v situaciji, ko je srce želelo ukrepati drugače, kot so veleli papirji. Ali se spomnite kakšnega takšnega dogodka?

Mnogo je bilo takih situacij, zlasti administrativnih prepovedi in zapovedi, ki so me omejevale pri delu ravnatelja, na primer ukinitve nagrajevanja delovne uspešnosti, uvajanje evidenc zaposlenih ... Najtežje pa je bilo dijakom izrekat najstrožje vzgojne ukrepe. Teh k sreči ni bilo mnogo. Prav tako je bilo boleče ugotavljati presežke dobrih in uspešnih strokovnih sodelavcev ob ukinitvi tekstilnega programa.

Kot učitelj ste bili znani po tem, da so morali dijaki slediti dogajanju doma in po svetu v sredstvih javnega obveščanja, ker je bilo eno izmed vprašanj pri spraševanju vezano na to tematiko. Med odgovori, ki smo Vam jih nekdanji dijaki vztrajno ponujali, so bili: lakota v Afriki, potres na Japonskem in vojna na Bližnjem vzhodu. Ali so odgovori današnjih dijakov na to tematiko kaj izvirnejši?

Profesor Ilešič, ki ga globoko spoštujem in cenim, nam je privzgojil, da smo študentje redno spremljali dogajanje po svetu in v domovini, kar je nujno potrebno za razvoj in razumevanje geografske in zgodovinske stroke. To spoznanje sem prenesel tudi v razrede, kjer sem poučeval.

Zal so, vaši, zgoraj navedeni primeri še vedno aktualni. Kriza se ni zmanjšala, kvečjemu povečala. Zame pa je bilo pomembno, da se je iz vaših odgovorov iskrala bistrrost, duhovitost in iznajdljivost. V višjih letnikih ste že znali brati med vrsticami, slišati tisto, kar ni bilo povedano, predvsem pa kritično razmišljati in presojati. S tem je bil moj cilj dosežen in je bil potrjen na mnogih obletnicah mature.

VUGIN KOTIČEK

Prvi šolski dan. Eden izmed mnogih na moji učiteljski poti. V amfiteatralni učilnici naše šole smo se zbrali razredniki prvih letnikov in bodoči dijaki SS Veno Pilon Ajdovščina, da bi prisluhnili vzpodbudnim besedam v. d. ravnatelja Andreja Rutarja.

Zrem v zvedave, nekoliko prestrašene oči prvošolcev, in se sprašujem, ali še imam dovolj moči in energije, da mi bodo petnajstletniki sledili in zasledovali vrednote, ki jih spoštujem, čeprav včasih niso v skladu s splošnim stanjem duha naše družbe. Ob meni mlada kolegica, ki bo prevzela razredniške posle paralelke. Pomislim na besede svoje letošnje maturantke, ki mi je ob koncu prvega letnika v zahvalnem govoru napisala, da so bili nekateri njeni sošolci razočarani, ker so za razrednika dobili Bruno Vuga (dinozavra ali sivega panterja ali lipicanca po Šifrerjevo) namesto »čupavega« mladega profesorja, ki je sedel poleg mene in postal razrednik paralelke.

Koliko pedagoškega erosa še premorem? Bom dijake še sposobna povezati v celoto, doseči, da bodo dihali kot kolektiv in zasledovali skupni cilj? Biti kritična in jih vendar vzgajati v veri, da so sposobni uresničiti vsak cilj, ki si ga zažajo, če so vztrajni in dovolj delavni? Upam, da mi bo uspelo. Da bodo tudi letošnji prvošolci v četrtem letniku na vprašanje, kdo so, s ponosom odgovorili, da so »uni razred wd Vuge«.

Vemo, da obnavljate svojo rojstno hišo. To verjetno pomeni, da se še vedno čutite Gorjana in Vas vleče nazaj h koreninam, kar navsezadnje dokazuje tudi Vaša neprestana vpetost v življenje na Gori.

Rojstno hišo obnavljam že štirideset let. Ne gre samo za obnovo stavbe, pač pa za obnovo doma, ki so ga moji predniki s trudom zgradili, izkrcili obdelovalne površine za njive in travnike in nam tako postavili trdno osnovo za življenje in delo. To je tudi danes glavni smisel in namen ohranjanja kulturne pokrajine, ko se človek spočije ob dobro opravljenem delu.

Ko smo mlade mamice pripeljale svoje otroke v zbornico, ste jim vedno izkazovali toplino in naklonjenost. Pred nekaj meseci pa ste tudi sami že drugič postali »mono«. Kako se znajdete v tej vlogi?

Imam že štiriletno uvajalno obdobje. Dogovor je, da imajo starši glavno skrb in delo. Moja obljuba je bila, da jih bom le »tu pa tam« zaposlil z delom na vrtu, pri posrpaljanju okoli hiše in drugih velepomembnih

opravilih. Pa je ta »tu pa tam« postal kar vsakdanja praksa. K sreči mlajši zaenkrat iz vozička le zvedavo opazuje svet okoli sebe.

S 1. septembrom ste zaključili ravnateljstvo na naši šoli. Pred Vami je nekaj mesecev svetovanja in pomoči Vašemu nasledniku, nato pa se boste upokojili. Ali ste pripravljeni na »lagodje« prihajajočega življenjskega obdobja?

Vsako življenjsko obdobje je zanimivo. Imel bom več časa za zidanje zidov okoli hiše, urejanje tlakov, odpravo posledic zleda, delo na vrtu in še kaj podobnih del za vzdrževanje fizične kondicije. Dobil sem tudi že vabilo za pomoč v domači krajevni skupnosti, čaka pa me še velika obveza, to je obsežnejši zapis o zgodovini Gore. Udeležba na ekskurzijah in smučanje mi bosta za razvedrilo, prav tako obiski sorodnikov, prijateljev in znancev. Veselim se tudi srečanj z nekdanjimi in sedanjimi kolegi na naši šoli.

... OD PILONOVCEV

Maturantska ekskurzija - koktejl učenja, odgovornosti, strahu in zabave

Čeprav imajo maturantske ekskurzije v Sloveniji dolgo in bogato tradicijo, se v zadnjih letih mnoge šole ne odločajo za organizacijo le-teh, saj je odgovornost spremljevalnih profesorjev izjemno velika, dijaki pa velikokrat ne upoštevajo njihovih navodil.

Na Srednji šoli Veno Pilon Ajdovščina vseno našim dijakom vsako leto ponudimo vsebinsko bogato in

organizacijsko odlično pripravljeno maturantsko ekskurzijo v Grčijo, na kateri je dovolj časa za spoznavanje dežele in zabavo. Vsako leto se spremljevalni učitelji trudimo vzpostaviti osebnosti stik z dijaki ter najti ravnotežje med dovoljevanjem in omejevanjem. To je namreč odločilnega pomena za izvedbo sproščene, vendar varne maturantske ekskurzije.

Vsako leto smo najbolj zadovoljni, ko nasmejane in razigrane bodoče maturante naše šole varno pripeljemo domov. In letos nam je to ponovno uspelo, saj je 98 dijakov in 7 profesorjev v zgodnjih jutranjih urah 13. julija tradicionalno plesalo sirtaki na parkirišču Športnega centra Police v Ajdovščini, kar je staršem sporočalo, da smo se imeli resnično lepo; oboji, dijaki in profesorji.

Matjaž Trošt,
organizator maturantske ekskurzije

V soboto, 5. 7. 2014, smo se dijaki 3. letnikov gimnazije in predšolske vzgoje Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina odpravili na maturantski izlet v Grčijo. Prve dni nas je očarala predvsem antična Grčija s svojo bogato mitologijo in zgodovino. Obiskali smo pomembnejša arheološka najdišča: samostan Meteora, ostanke svetišča v Delphi, glavno mesto Grčije z akropoljo, parlamentom, stari olimpijskim stadionom in Zeusovim templjem, Korintski prekop, Mikene

ter Epidaver. Poleg bogate kulturne dediščine pa nas je Grčija navduševala tako s kulinariko, folkloro kot čudovitito mediteransko pokrajino.

Drugi del naše ekskurzije je bil bolj sproščen. Na Zakintosu so se dnevi zili z nočmi, mi pa smo lahko bili mladostno razigrani in brezskrbni. Tudi profesorji so se sprostilili in skupaj smo skovali nepozabne spomine, ki nas bodo še dolgo spremljali. Kaj vse se je še dogajalo v Grčiji, pa naj ostane v srcih tistih, ki smo bili tam.

Četrtošolci 2014